

Feestelijke opening Cellobiënnale

■ Jean-Guillaume Quéyras presenteert de zich opnieuw met grote toon.

De liefhebber van de cello kan zich deze week naar hartelust vermaken in het Muziekgebouw aan '11. Met een spetterende uitvoering van Poppers' *Palmaise de concert* door de twaalf cellisten van Cellomania uit Zagreb ging de tweede Amsterdamse Cellobiënnale van start. Het instrument staat centraal in vele activiteiten, waaronder masterclasses, concerten en het Nationaal Celloconcours.

In de hal van het Muziekgebouw hadden zich tal van toehoorders verzameld en het woord was aan hirtpennmeester Job Cohen. Hij raadde aan tijdens het festival de oren goed open te houden, al was het moment waarop hij door het aanstrijken van een cello een het evenement officieel zou inleiden volgens hem niet geschikt voor de luisteraar. Een feestelijke bijkomstigheid was het onverwachte 'Lang zal hij leven' op twaalf cello's voor de Jarige Job Cohen.

Niet minder dan drie concerten sierden het programma in de Grote Zaal. Quéyras stelde de show met het Eerste

celloconcert van de Belgische componist Vieuxtemps. De duivelse capriolen die dit uitermate virtuoz werk vereist, zette ze gedreven maar licht van toets naar. Joris van den Berg, twee jaar geleden de winnaar van het Nationaal Celloconcours, speelde het Eerste celloconcert van Milhaud. Heel anders dan bij het spel van Viersem, tot voor kort zijn leraar, vertolkte hij deze frivole en dansachtige muziek opvallend heldertraam. Effectief maar niet stralend begeleid door het Symfonieorkest van Vlaanderen onder leiding van Etienne Siebens realiseerde Van den Berg een gedegen en heldere uitvoering.

De Fransman Jean-Guillaume Quéyras had tijdens het slotconcert van de eerste biënnale op fenomenale wijze acte de présence gegeven met het Celloconcert in C van Haydn. Nu presenteerde hij, wederom met grote toon, 'Tout un monde lointain...', het spannend geïnstrumenteerde Celloconcert van Dutilleul (1916). Het orkest leek zich in dit juloorn beter thuis te voelen dan in de voorgaande werken. Een knappe dialoog van afslaan en scherp stellen veroverde de zaal. De innemende uitvoering van dit werk deed de weinig opmerkelijke vertaling van Rossini's *Overture 'Guillaume Tell'* aan het begin van de avond vergeten.

Frederike Bernsten

Van 25 oktober